

ната ѝ дъщеря, хубавата ѝ сестрица-мома, около половинъ дузина дѣца и сичките слуги. Съ сѣкиго отъ тѣя лица безъ да изключваме слугите, ние бѣхме длъжни да са здрависами, като ги улавяхме за ржката. Приема бѣше най-отсърдце. Отначало ние са бояхме да не обезпокоимъ ступаните съ могобройността на нашето общество и предлагаме да са раздѣлимъ на части, така щото едни да останатъ въ тая къща, а други да отидатъ у сжсѣдните. Но гостоприемните бжлгаре не искаха за това и да слушатъ. Изобщо тука къщите са голѣми и скоро излѣзе, че имаше доста мѣсто за синца ни, както за постоянните обитатели, така и за насъ, деветъ гости; пжрвите са намѣстиха долу, а намъ дадоха горнята стая съ оранжерейта. Отъ страните на залата имаше двѣ малки стаи съ широки миндери, на които ние тосчасъ са обтѣгнахме, като заменихме ботушите си съ ступанските чехли. Скоро дойде дъщерята на ступанина и ни донесе на една табла сладко отъ трандафилови листове. Ние зехме по една лъжичка и пийнахме студена вода, свѣтлива и блѣстяща, като очите на младата хубавица, която на черпеше. Трѣба да си кажа правото, че това сладко е твжрдѣ вкусно, макаръ че миризмата на трандафила е твжрдѣ силна. Слѣдъ това жената на ступанова синъ донесе кафе и цигари, а слѣдъ това оставиха на сами на нѣколко часа.

Вечеръта, когато са порасхлади, поканиха на да обѣдваме, като ни служаха ступаните и дъщерите имъ, защото да обѣдватъ съ насъ наедно било би противно на правилата на гостоприемството. Слѣдъ обѣдъ, пакъ ни подадоха кафе и цигари, а прѣди да си лѣгниме, младото момиче, на което, види са,